

werd hij luidruchtig of verveelde zich, wat de vader geen van tweeën kon dulden. Zijn moeder nam hem dan wel eens mee naar de groote sofa en deed daar achter de hooge leuning van 's vaders stoel, allerlei spelletjes, zij, het tengere vrouwtje met het sterke kind, dat haar meermalen ruw bezeerde; maar ze liet dat nooit merken. Thijs vond de spelletjes zelf eigenlijk flauw en kinderachtig, maar de omstandigheid, dat alles zoo stil mogelijk moest geschieden, in dat schemerige hoekje, deed hem soms griezelen van vreemde verrukking. Dan werd hij onstuimig en siste onsamenhangende dingen in het oor van zijn moeder. Eens zag hij dat ze bang voor hem werd en deed toen dadelijk zijn best om heel gewone dingen te zeggen, maar een volgend maal zette hij zoolang door tot zij haar beklemming liet merken en kuste haar daarna hartstochtelijke over heel haar gezicht, en in de plotse linge behoefte om lief te zijn en te doen wat zijn ouders graag zagen, nam hij een boekje uit de kast en begon weer te lezen. 't Was een zondagschool verhaaltje, waarin een engelachtig klein meisje voorkwam, dat verdwaalt in 't bosch, in den slaap om haar moeder roept, later een gebedje opzegt en een geheele troep zigeuners vroom maakt. Thijs hield van zulke verhaaltjes; ze lieten een zoet verdriet in hem achter en gaven hem ook een weemoedig gevoel van afgunst. In dezelfde stemming ging hij naar bed en sliep met tranen in de oogen in. Den volgende morgen werd hij met een feestelijk gevoel wakker, herinnerde zich het meisje en ging snel na of hij ook van haar gedroomd had. Neen, wel van andere dingen. De bekoring verdween; hij werd pruttelig en ontevreden en prikkelbaar, en nam zich voor een vechtpartij uit te lokken met een of ander boerekind. Hij voelde reeds de drift, als een heete drank, zijn lijf door-gloeien.

Uit huis komend zag hij een hond in de vaart en twee jongens van zijn klas, die het dier beletten aan wal te komen. Telkens

liet het zich even zinken en begon dan weer te worstelen om lucht. Thijs stooft woedend op hen af; zijn teenen draaiden kuiltjes in het stof van den weg. Met een vaart botste hij op tegen een van de beide jongens, sleurde hem mee, bij zijn buis, zijn haar, zette zijn vingers in den open mond, waar ze weer uit glibberden, en de jongen, verbluft, lag in een oogwenk met den buik op den grond. Hij worstelde nog even en liet zich toen slaafsch slaan en beuken door Thijs die boven op hem zat, rijdend op zijn ruggegraat, terwijl de druipende hond zich naast hen stond uit te schudden en de koele druppels over hen heen sproeiden. Eindelijk liet Thijs los; de jongen krabbelde op en liep zwiingend, zonder omzien, onvast als een beschonkene weg.

Voldaan ging Thijs zijns weegs. Maar spoedig begon hem twijfel te kwellen: zou hij zijn heldenstuk aan anderen vertellen, thuis bijvoorbeeld, of niet. Na een paar kleine, lastige overwegingen, besloot hij kordaatweg te zwijgen. Daarmee was het genot van de overwinning vrijwel bedorven, maar een ander, denkbeeldiger, kwam er voor in de plaats: hij had een goeden daad verricht in stilte, zooals iemand in zijn boeken. — Maar op school prees hem de onderwijzeres ten aanhoore van de heele klasse — zij wilde in de gunst komen bij den dominee; een afstootelijk gezicht had zij, druipend van leelijkheid. — Thijs voelde zich hoogmoedig gevleid, maar 't was een wrang genot: hij verachtte al de boerenkinderen en de juffrouw, die hem prees, het meest van al. Tegelijk werd hij verlegen en moest de oogen neerslaan. Hij voelde zich niet thuis bij zijn opborrelende gevoelens en werd bang dat er iets met hem niet in den haak was. Om dat weer in orde te krijgen, begon hij te denken aan de gewone dingen van den dag. 't Was vandaag Zaterdag, vanmiddag in den tuin zou hij zonder mopperen zijn vader helpen wieden; vanavond verschoonen, morgen Zondag: dan wilde hij 's ochtends mee naar de kerk gaan inplaats van 's avonds.